Р Е Ш Е Н И Е
№ 3521

гр. София, 26.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова
ЧЛЕНОВЕ: Ралица Романова
Добромир Андреев

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора КАЙНАКЧИЕВА, като разгледа дело номер **9618** по описа за **2013** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Н. Р. К., срещу решение от 14.06.2013г., постановено от Софийски районен съд, НО, 21 състав по нахд № 15324/2012г. С решението е потвърдено наказателно постановление № 19037 от 20.04.2012г., издадено от началник АНД при Отдел „Пътна полиция" (ОПП) – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на касатора е наложено административно наказание „глоба" в размер на 50 лв., на основание чл. 183, ал. 4, т. 1 от Закона за движение по пътищата за нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на закона и на процесуалните правила. Изложени са доводи, че извършването на нарушението не е доказано в производството пред районния съд. Твърди се, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила в административнонаказателното производство, тъй като е налице разминаване между съдържанието на акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление. Иска се от съда да отмени решението и да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление.

Ответната страна в касационното производство не изразява становище по подадената

жалба и не изпраща представител за участие в съдебното производство.
Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.
Административен съд – София град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.
Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.
Не са налице посочените в жалбата касационни основания – нарушение на закона и на процесуалните правила. След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел следната фактическа обстановка: на 05.04.2012г. Н. Р. К. е управлявал лек автомобил „Т. Корола", с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по ул. А., с посока на движение от ул. В., към бул. М., като на кръстовището с бул. Х. Б. извършва маневра „десен завой" по бул. Х. Б., към ул. П. и не пропуска преминаващите по пешеходната пътека пешеходци. При тази фактическа обстановка е изведено, че описаното в АУАН и НП административно нарушение е осъществено и правилно е ангажирана отговорността на лицето на основание чл. 183, ал. 4, т. 1 от ЗДвП.
С оглед установената от районния съд фактическа установка, правилен е изводът, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. От събраните от въззивния съд писмени и гласни доказателства се установява, че касаторът не е пропуснал преминаващи по пешеходна пътека пешеходци.
Основното възражение на касатора се свежда до това, че в акта за установяване на административно нарушение като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 119, ал.4 от ЗДвП, а в наказателното постановление чл. 119, ал.1 от ЗдвП. Съгласно чл. 119, ал.1 от ЗДвП при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. По реда на чл. 119, ал.4 от ЗДвП водачите на завиващите нерелсови пътни превозни средства са длъжни да пропуснат пешеходците. В случая, независимо че в АУАН е посочена разпоредбата на чл. 119, ал.4 от ЗДвП, а в НП тази на чл. 119, ал.1 от ЗДвП настоящият състав намира, че не може да се обоснове извод за наличие на съществено процесуално нарушение. Фактическата обстановка е описана по идентичен начин, както в АУАН, така и в НП, поради което за санкционираното лице е било ясно за извършването на какво деяние се ангажира административнонаказателната му отговорност. Изпълнителното деяние, както при нарушаването на чл. 119, ал.1, така и при нарушаването на чл. 119, ал.4 се изразява с непропускане на пешеходци, пресичащи пешеходна пътека, каквото безспорно се установява, че е извършено от касатора. Разпитан в съдебно заседание актосъставителят, който е бил и очевидец на нарушението, е дал конкретни показания, като е заявил, че ясно помни случая и конкретно е описал нарушението.

Настоящият съдебен състав възприема като законосъобразен изводът на районния съд, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София- град, VII-ми касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТЯВЯ В СИЛА решение от 14.06.2013г., постановено от Софийски районен съд, НО, 21 състав по нахд № 15432/2012г.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.